

דברי הכפר

בתחילת כל יום
תקדישו שתי דקות,
להתכוון על היום שאתם
רוצים שיהיה לכם בהמשך.

אחרת אחרים יחליטו
בשבילכם קודם.

מסרי השראה 050-5728080

ד"ר לבי
השראה קוד ולעין

גיליון מס. 2789 * כ"ב אלול תשפ"ג * 8 ספטמבר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא
אבל עם פטירתו של
אסף מסר ז"ל
ומשתתף בצערם של
חנה, גלעד, צילה, יורם
מעין, אילון עינת
וכל בני המשפחה

הספדים ליהודה בן זאב ז"ל

I'd like to say a few words about Dad on behalf of myself, my brothers and of course Mum...

Dad was born on February 14th 1948, and was named Geoffrey Frydland but he preferred to be called Yehuda – his Hebrew name. He always joked that being born on Valentine's Day, he was grateful to his parents for deciding in the end to NOT name him Valentine!

He had two brothers, Ian and Sinclair, who are sadly no longer with us. His younger sister Cherry is watching us via zoom from England. Hi Cherry – we know Dad used to love tickling you when you were little. He told us that he would just wiggle his finger at you, from the opposite side of the living room, and you would burst into a fit of giggles.

Dad made Aliya to Israel when he was just 23 years old. He wanted a fresh start and also decided to change his surname – he was fed up with people mispronouncing his name and calling him names like Freedman, Freedlander, Fraydland and so on, so he changed it to something more Israeli – Ben Ze'ev, which means Son of Wolf (Wolf being my grandfather's name). Not that it helped much... people still misheard and misspelt it...

Dad travelled around Israel with his friend Shaul, wanting to find a place to settle and call home. They joined a Garin (גרעין) (a group of settlers) and stayed on Kibbutz Elrom – which is where he first met our Mum. The Garin group then decided to leave the kibbutz but thankfully (for us) Shaul and Dad kept returning to Elrom for various reasons, and then finally dad got together with Mum. We only found out very recently that all those reasons had actually been made up, and his visits to the Kibbutz were just opportunities for him to see Mum again.

His love for Mum was as strong 50 years later, as when they first met, and Dad actually told me only last month “marrying your mother was the best decision I ever made”.

Anyone who knew Dad, will agree that he approached everything he did with *extreme* precision. His analytical and mathematical (מתמטי) mind was a true asset to the Kibbutz factory whilst he worked there in Quality Control for many years. He was responsible for ensuring that every detail regarding the new products (מוצרים) manufactured met the full specification required. I have no doubt that he was very good at his job.

His attention to detail ventured into ALL parts of his life, including meals he would prepare. Dad used to make the most delicious Spanish omelettes. The preparation and finesse were extraordinary – he would cook each vegetable separately, cleaning the frying pan before cooking the next vegetable, and finally serving up an exquisite omelette with folded precision (דיוק). Only Dad had the patience to make this dish with such perfection.

Dad's attention to detail and perfection was really put to good use with his much loved hobby of Woodwork. Over the years, he has made many pieces of quality wooden furniture to an impeccably high standard – he made trays, cupboards, bedside tables, nest of tables, Tea boxes... the list goes on. It was always lovely to hear him talk so passionately about his hobby, and for him to have continued this into his retirement, joining Woodwork Classes where he loved learning new tricks and patterns to make things more useful and efficient.

Another big interest of Dad's was of course, watching TV and particularly (במיוחד) Fox News. To say it was an obsession is probably an understatement. It could have taken him an hour or more to get himself dressed in the morning, just because he was so absorbed in watching TV, especially Fox News. He would put one leg into his trousers and pause to watch the TV... then another leg went in, and pause again to watch a bit more... then he'd do a couple of buttons on his shirt, and perch on the edge of the sofa.... then another button... and so on... you get the idea. And – That – Was – Dad! He really didn't do anything quickly.

I remember Mum telling me that one morning she woke him up to let him know his ride to his Woodwork Class was leaving soon, and if he didn't get ready immediately he would miss it. Well, she never saw him get dressed so quickly and speed out of the house! He really did love his Woodwork... Almost as much as Fox News!

But more than anything we know that family was everything to Dad and he adored us all and was proud of our achievements (הישגים).

Dad – we love you and we will miss you.

I think, what I remember most about growing up with Geoff, was how patient he was. He always had time to help me with my homework, he helped me see the beauty in maths, he taught me to recognise the constellations of the stars. He was just a lovely brother, and I have missed him, because he was far away, and I miss him still, but I am glad he is no longer in pain.

Cherry

My memories of your dad go back years.

I was his first cousin as my mum and his mum were sisters.

I often visited him and have lovely photos of the three of us: his older brother Sinclair, Geoff and me.

I met pat later and visited the couple on their kibbutz. You children were all born there.

Geoff was always proud of the work he did in the factory and later the woodwork he did as a hobby.

Later on Pat and Geoff visited England and we often had pub meals with them and Sinclair and Sylvia.

Happy memories!

Judi

יהודה היקר,

אני לא מאמינה שאני עומדת כאן מולך היום ומספידה אותך.
אני רוצה שתדע שהיית אדם חזק, העיניים שלי ראו כמה סבלת, כמה כאב
לך, למרות הכל לא ויתרת, לא ויתרת, התעקשת ונלחמת בכדי לחזור
הביתה, לחזור לפט אבל הפעם אלוהים רצה אחרת. הוא רצה שתנוח
שלא תסבול.

בשיחות שלנו בבית החולים, ובמוסד השיקום - ביקשת ממני עשרות
פעמים "אילנית אני רוצה הביתה, קחי אותי הביתה" - מבקשת סליחה
שלא נלחמתי מספיק להחזיר אותך. סליחה יהודה.
אני רוצה לומר לך תודה.

תודה שבעשרים שנה אחרונות היית כמו אבא עבורי, וסבא לילדיי.
לעופרי, מור ועברי.

תמיד קיבלת אותנו בזרועות פתוחות, חיבקת נישקת והיית טוב אלינו.
דאגת שיהיה לנו טוב.

כל כך תחסר לנו, בארוחות שבת, חג, ובארוחות הברביקיו המשותפות.
הענווה, האצילות, הרכות והנימוסים שלך יחסרו לנו.

יהודה, אל תדאג אנחנו נשמור על פט שלך שכל כך אהבת, האישה של
חיך שלא עזבה אותך דקה, טיפלה בך במסירות, דאגה לבשל לך כל יום
אוכל ולהביא לך למוסד השיקום, נלחמה כמו לביאה מול המוסדות
שתקבל את הטיפול הכי טוב, רצתה בשבילך את הכי טוב.

אל תדאג יהודה - מבטיחה שאני וילידיי נשמור עלייה.

אם לא אמרנו מספיק....

אומר את זה שוב בפעם האחרונה...

ילדיי ואני אוהבים אותך, ונאהב אותך לעד.

תנוח על משכבך בשלום

ונשמתך תהיה צרורה בצרור החיים – אמן.

Pat, Lior, Etai, Idan, Yair and Anvah

Since that phone call just hours after Yehuda passed, I have been without words. No words, imagine a teacher without words.

How can you sum up 54 some odd years in just a few words?

Geoff and I met at Ber-eri and through discussions I learned his steadfast path for the future. It was these discussions with him that I too, on that same day, immigrated to Israel and changed my name to Shaul. Yehuda was a rock, steadfast and a fine example to follow.

Our paths, in the intervening years, changed but our connection never wavered. I could never imagine coming to Israel and not spending time with him, Pat and family.

In March, I came to visit my true friend, who apologized to me for being ill. Yehuda always put others first. It was at this time I learned and observed how integral Pat was to the community. She was a rock and a life raft for so many people as well as her husband and children. She has established and maintained ties with her family across the globe and with friends everywhere.

Yehuda, I will remember and be thankful you were a big part of my life.

With love to all

Shaul and Judith

London ON Canada

הספד לשמואל שנשמט בשבוע שעבר.

● שמואל חצור ז"ל (דברים שאמרתי אחרי ההלוויה)

לעולם אהיה אסירת תודה לך, שמואל, על שהפקדת בידי את כתיבת הביוגרפיה שלך.

בילינו יחד כמה חדשים. פגישות שבהן שמואל סיפר ואני הקלטתי, ואחריהן פגישות שבהן שמואל העיר את הערותיו על הפרק שהקלדתי. כמה פעמים התלבטנו לגבי הסגנון: האם סגנון "גבוה" או סגנון שיהיה דומה לאופן שבו שמואל דיבר, ולבסוף החלטנו על קולו של שמואל. בחלק מהפגישות השתתפה דבי, ובפגישה אחת גם אסתי ורותי.

תוך זמן קצר, היה לי ברור מה יהיה שמו של הספר. שמואל חשש שאולי זה קצת יומרני, אבל אני דבקתי בשם "אם תרצו", ושמואל הסכים.

השם הזה תמצת עבורי את מסירותו הטוטאלית של שמואל לרעיון הציוני, ואת כח הרצון החזק של שמואל, כי אין דבר העומד בפני הרצון.

בהקשר הזה של כח רצון חזק, אני חוזרת אל אמו של שמואל, אלזה-אסתר. אלזה הייתה אשתו השנייה של האב, שהתאלמן מאשתו הראשונה ונותר עם שלושה ילדים קטנים. תוך זמן קצר אסתר ילדה את שמואל ואחר כך את יוסף והייתה אמא מסורה לכל חמשת הילדים, עד כדי כך שהם לא ידעו שהיא לא האמא של כולם. כששמואל בן החמש נסע בחופשת הקיץ לבית מרפא, המנהלת הסכלה עליו ואמרה: "אתה הילד של האישה השנייה", ושמואל ענה מיד בחיוב...

ההורים היו דתיים, האמא האמינה שלא יאונה להם רע בגרמניה, מכיוון שהם עושים את הטוב בעיני ה', ולכן ה' ישמור עליהם. אבל אז הגיע ליל הבדולח, והאשה החזקה, ובעלת כח הרצון, שנשארה בלי בעלה, כי הוא נאלץ לברוח, הבינה שיש לעשות מעשה. שניים מהילדים כבר יצאו מגרמניה, היא שלחה בן נוסף לקרובי משפחה בכפר קרוב לגבול ההולנדי. הבן עבד בשדה, אסף תפוחי אדמה, וכשנגמרה השורה, הוא המשיך אל הולנד, ומאוחר יותר לארץ ישראל. שמואל היה אז בן 14. מנהל בית הספר הציע לאם לצרף אותו לכתה היוצאת עם ה"קינדר טרנספורט" לבריטניה. האם הסכימה ונפרדה ממנו.

שמואל הגיע ללונדון. הוא היה רק בן 14! תוך זמן קצר הוא פנה אל רב הקהילה בבקשה לעזור לו להביא גם את אחיו הצעיר, יוסף. שמואל מלא את הטפסים, ויוסף הגיע לאנגליה באוגוסט 1939 זמן קצר לפני פרוץ המלחמה.

האם, אסתר, שכל ילדיה נצלו, לא הצליחה להציל את עצמה. דור גדליזון, הנין שלה, כשהשתתף במסע לפולין חיפש את המסמכים שלה באושוויץ. הוא, אכן, מצא את תעודת הפטירה של אסתר קניגסהופר. סיבת המוות: דום לב!

מכאן מתחיל פרק הציונות של שמואל:

הוא מקים סניף של הבונים בעיירה בדפורד. המדריך שנשלח אליהם הוא זמי חניכוביץ', שאנחנו מכירים כאדם בן חנוך.

שמואל מקים חוות הכשרה בגורזי ליז.

הוא עומד בראש הארגון לעלייה ב' בתנועה, וב-1947 עולה ארצה עם דבי.

ביולי 1948 שמואל, עם עוד קבוצת חלוץ מקימים ישוב במנסורה. הקיבוץ רוצה להקרא על שם חיים ווייצמן, נשיא ההסתדרות הציונית, פעיל מאד ביהדות בריטניה, וכעת נשיא המדינה. שמואל מפעיל את הקשרים שלו עם בית הנשיא ומשלחת מהקיבוץ יוצאת לרחובות לבקש את אישורו של ווייצמן לקרוא לקיבוץ על שמו. ווייצמן, בצניעותו מסכים רק שהקיבוץ ייקרא "כפר הנשיא על שם חיים ווייצמן הנשיא הראשון של מדינת ישראל" וזהו השם הרשמי של הקיבוץ עד היום.

בשנת 1954 יוצא שמואל עם משפחתו לשליחות מטעם תנועת "הבונים" לאנגליה, והוא זה אשר מכוון את גרעין ה' לכפר הנשיא. בספרו אומר שמואל שגרעין ה' הציל את כפר הנשיא, שסבל אז מעזיבות וקשיים רבים.

בשנים הבאות שמואל עובד בשלחין, במפעל, ופעיל במוסדות המרכזיים של התנועה, דהיינו מזכיר איחוד הבונים. ובנוסף, מרכז משק ומנהל המפעל.

אבל שיא השיאים של פעילותו הציונית של שמואל היה שליחותו ללונדון, שמשם, הוא ניהל את הפעילות של יהדות העולם ושל העולם המערבי לטובת מסורבי העלייה מברית המועצות. בין השאר הוא גם נסע לברית המועצות ובמשך שהותו שם הוא פעל מתוך סיכון מתמיד לטובת ה"סירובניקים". על פעילותו זו הוא זכה בתעודת הוקרה שהתקיימה בטכס במשכן הכנסת.

לבסוף, אני רוצה לספר שני סיפורים על צניעותו של שמואל וההסתפקות שלו במועט. הסיפור הראשון סופר לי על ידי רותי ואסתי: בשנים בהן שמואל היה פעיל בתנועה, הוא היה נעדר מהבית כמעט כל השבוע. יוצא ביום ראשון בבוקר וחוזר ביום ששי. על מנת לפצות את הבנות הוא היה מביא להן לארוחת הערב של מוצאי שבת קופסת שימורים של תירס, צ'ופר אמיתי!

והסיפור השני הוא מזכרונותי, יום אחד פגשתי את שמואל בראש פינה בערב, חיכינו לטרמפ לקיבוץ. שמואל נראה עייף, עיניו היו אדומות. כששאלתי אותו מדוע, הוא ענה לי שהוא יצא מוקדם בבוקר באוטובוס לתל-אביב, קיים כמה פגישות, המשיך באוטובוס לירושלים לעוד כמה פגישות, חזר לתל אביב, וחזר באוטובוס לראש פינה. שאלתי אותו למה הוא לא טס לתל אביב וחזרה? שמואל ענה לי: "הנוחיות שלי אינה מצדיקה הוצאה גדולה כל כך של הקיבוץ".

שמואל חסר כבר זמן רב, הוא חסר למשפחתו, הוא חסר לכולנו, והוא חסר לי.

תמר וולפין

פתיחת שנת הלימודים

1. השבוע למעשה החלה שנת הלימודים. מיליוני תלמידים הלכו לבית הספר חלקם בפעם הראשונה. ביניהם גם כמה נכדים ונכדות שלי. ואיך אפשר שלא להזכיר ככה בפתיחת שנת הלימודים, את ד"ר זאב דגני מנהל גימנסיה הרצליה, סמל למאבק החילוני על החינוך הממלכתי שהולך ונחנק בידי ממשלת הרעל השישית של נתניהו. דגני הודיע על החלטתו להתפטר בעקבות ניסיון של הוועד המנהל ומשרד החינוך לבטל אירוע הכרזה של תלמידים על סרבנות לשרתבשטחים הכבושים, אך חזר בו בעקבות לחץ של הורים.

2. צריך להבהיר שהחינוך הממלכתי נאבק על חייו, בעיקר בגלל שהוא הזרם הגדול ביותר שמקבל הכי מעט תקציבים ממשרד החינוך, גם לא באופן יחסי. והמטרה המובהקת של משרד החינוך שנמצא בשליטת ארגון קהלת היא לחסלו. לאחר הרבה מדי שנים של תרדמה ההורים החילוניים מתעוררים סופסוף להאבק על דרכם ועל ערכיהם. אני מקווה מאוד שלא התעוררו מאוחר מדי.

3. אז הנה האחד בספטמבר חלף עבר לו, ושנת הלימודים החלה. פעם לא מזמן, בהיותו שר החינוך, אמר הרב רפי פרץ שבתי ספר לנבואה יחליפו בעתיד את בתי הספר.

4. אחר כך כאשר הודיע שהוא שוקל "להיפרד מהחיים הפוליטיים", נפרדתי לשלום ממנו ומבתי הספר לנבואה שלו. וגם שטחתי תחינה קטנה שלא ישוב.

5. בית ספר לנביאים

אתם ההולכים לבית ספר לנביאים של הרב רפי פרץ
לא תפגשו בי שם נרעד בכסא הקטן והירק,
ולא תשמעו את נשימתי שכתדה מאימת האותיות המוזרות.
אתם לא תחישו את כבד המשא שהנח על כתפי
הרכות בשמה של תרבות גוועת.

אתם לא תעמדו לנכח פסל אפולו עם ששורניחובסקי,
ולא תלמדו בעל פה את שירת האהבה החנוקה מכאב החיים של חיים נחמן.
עינכם לא תשזף את שכיות החמדה המצירות בתקרה הנדדית של מיכלאנג'לו,
ולא תחמדו את עלומיה הנצחיים של המונה ליזה.

לא תשאפו אל איתקה ותעשו אותה לשלכם, והחתול מצ'שייר יחיה אליכם
 יחד עם החתול של שרדינגר רק כאשר תברחו מבית ספר.
 נכון, היו ימים ארפים של סבל ודכאון ונכות רוח, אבל היו גם ימים
 בהם נפרצו הגבולות והנפש המריאה אל שמים גבוהים
 ורחוקים של כמיהה אל משהו לא ידוע.

אתם ההולכים לבית ספר לנביאים של הרב רפי פרץ
 לא תפגשו בי שם. עוד. כמה חבל.

יו"ר הכנסת מאיים על בג"צ

1. יושב ראש הכנסת, אמיר אוחנה, הומו המחמד של מפלגת השילטון
 שחייב את ילדיו לבג"צ, מאיים, ברוח התקופה שבה הממשלה מנסה
 לחרב כל חלקה טובה וגם פחות טובה עד עפר, על בית המשפט העליון.
 והוא עושה זאת במצוות אדוניו העומד למשפט באשמת שוחד, מירמה
 והפרת אמונים.

2. יו"ר הכנסת אמיר אוחנה הזהיר הערב (רביעי) מביטול חוקי יסוד לקראת הדיונים בעתירות נגד ביטול עילת הסבירות וחוק הנבצרות בבג"ץ, ואמר כי "הכנסת לא תקבל בהכנעה את רמיסתה". בהצהרה שנשא בכנסת אמר אוחנה כי הוא "מציע לבית המשפט ולשופטיו - הכירו במגבלות הכוח שלכם, בדמוקרטיה אף רשות איננה כל יכולה. הרשות המחוקקת הפנימה זאת, כעת תורכם."

3. מעולם לא התקבלו חוקי יסוד בכנסת ברוב של 64 חברי כנסת בלבד. וכך בלי בושה, בשם ראש ממשלה נואש המבקש להחריב את מערכת המשפט ששופטת אותו בשלושה כתבי אישום מאיים יושב ראש הכנסת על בית המשפט העליון. בושה גדולה לדמוקרטיה הישראלית. בושה גדולה.

**פינת הקריקטורה השבועית: אני אוהב מאוד אומנים בעלי עמדות מוצקות.
למשל אביב גפן...**

• יהודה בן זאב ז"ל

כמו רבים בכפר הנשיא לא היטבתי להכיר את יהודה, כפי שאני מכירה את רעייתו, פט. יהודה היה איש מופנם, אך כשיצא לי לשוחח אתו, הייתה השיחה מעניינת. ידעתי שהוא היה חולה במשך תקופה ארוכה. בלוויה ובשבעה למדתי עליו עוד קצת. בעיקר התרשמתי מהקפדנות והדייקנות שלו. הסיפור על הכנת האומלט הספרדי: איך הוא מטגן כל ירק בנפרד, מנגב את המחבת בין ירק לירק, ומוציא מתחת ידיו מעדן אמיתי, הסיפור הזה שבה את ליבי. לא לשווא הוא היה עובד מצטיין במחלקת בקרת האיכות במפעל.

גם על תחביב הנגרות שלו למדתי באותה הזדמנות. הוא היה מייצר רהיטים וכלים שונים, ואני מדמיינת את הקפדנות והדייקנות שליוו כל רהיט שבנה. יחד עם פט הוא בנה וחיבר חיבורים עם חמישה ילדים שגדלו והביאו להם הרבה אהבה.

לפט, לאיתי, לליאור, לעידן, ליאיר ולענווה – מאחלת לכם שלא תדעו עוד צער.

• מי יהיה או מי תהיה ראש/ת המועצה גליל עליון?

השבוע הופיעו בפנינו חמישה מועמדים לתפקיד ראש המועצה הבא. בפנינו? דהיינו בפני ותיקי הגליל, אלה שמשתייכים לקהילה בקשר, שאצלנו, גבי טנא היא הקשר ואנחנו חלק מקהילה גדולה של ותיקים. באולם קלור שמענו מפי גיורא זלץ סקירה על השינויים שעברו על המועצה ועל האיזור באחת עשרה השנים מאז שנבחר לתפקיד בפעם הראשונה. הנתון המרשים ביותר הוא גידול האוכלוסיה באיזור: משלושה עשר אלף תושבים לעשרים וחמישה אלף!! . זה ללא ספק גידול שהוא יחסית הרבה יותר מגידול האוכלוסיה במדינה כולה.

אחר כך הופיעו בפנינו חמישה המועמדים: שני גברים ושלוש נשים: אורי טירולר (יליד כפר סאלד) משנר, זוהר ליפקין (ילידת איילת השחר) מהגושרים, אורית דיניסמן, גם היא משנר, ונולדה בסאסא, גלית אורי מקדרים ויוסי שמואלי ממחניים. כולם עשו רושם טוב, והדעה הכללית בקהל הייתה שכדאי שכל החמישה ייבחרו... אני עדיין לא החלטתי במי אתמוך, ומוכנה לשמוע עוד.

גילוי נאות: לפני למעלה משנה הודיע ד"ר טל ישראלי מקיבוץ עמיר, שהוא מתכוון להתמודד על התפקיד. מיד הרמתי אליו טלפון והודעתי לו שאני תומכת ושאני מעזרת לו. אבל אחר כך לא שמעתי אותו, לא שמעתי ממנו ולא שמעתי עליו, והבנתי שהוא לא רץ לתפקיד. אחר כך נודע לי, שבימים אלה, הוא נבחר לתפקיד יו"ר פיתוח הגליל. בהחלט תפקיד נכבד, שיש לו השפעה לא מעטה על

כל אחד מאתנו בקיבוצי הגליל העליון וצפון רמת הגולן, ואני בטוחה שהוא ימלא את התפקיד על הצד הטוב ביותר, אבל אני הייתי קצת מאוכזבת...

• **על דא ועל הא – הטור מספר 40 לשנת תשפ"ג**

הנה עומדת שנת תשפ"ג להסתיים, בסוף השבוע הבא נחגוג את סיומה ואת תחילתה של שנת תשפ"ד, ונתחיל הכל מחדש.

שבת שלום

תמר וולפין

שלום לכולם.

אני עדיין מאוד נרגש מערב הזיכרון שעשיתם לאבא שלי צביקה זכרוננו לברכה שנפטר במקום הזה, לפני 20 שנה.

אני רוצה לספר לכם. איך בערב הזה הרגשתי כל כך הרבה שותפות ושייכות למקום הזה. כאן איתכם הרגשתי שאני בתוך משפחה נרחבת ענקית. אני רוצה להודות בכל לבי לכל מי שהיה שם בלב הקיבוץ. ולכל מי שהיה שותף בעשייה. היה לי מאוד נעים שהייתם איתי בזיכרון אחרי עשרים שנה. הרגשתי גאווה גדולה באבא שלי, בערב הזה שעשיתם לו.

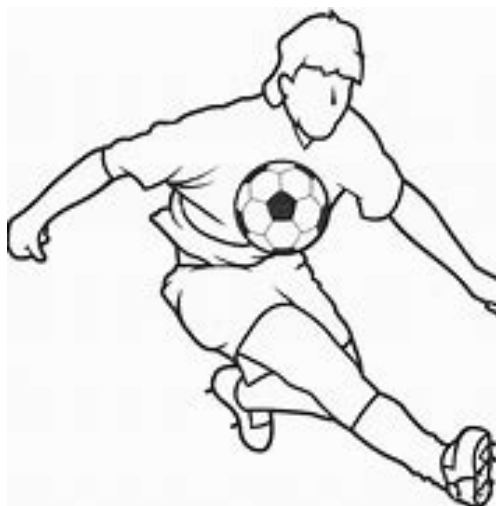
אבא שלי קיבל הרבה מהמקום הזה וניסה לתת כאן כמה שהוא רק יכול היה. אני רוצה להודות מכל הלב לאביטל שלקחה על עצמה את המשימה, לבנות את הערב הזה, לאנשים שהשתתפו בעשייה – ברקוד, בשירה, בהעלאת זכרונות מהעבר.

תודה תודה מכל הלב גם למעין ורחלי על הבית היפה הזה והכיבוד, האווירה היתה מאוד נעימה. עכשיו שאני כבר איש ואבא לילד, הייתי מאוד גאה שהבן שלי היה איתי וראה את סבא צביקה איך שהוא היה בעייניכם. הרגשתי ואני שמח להיות שוב ועדיין חלק מהקיבוץ הזה, מהמשפחה הזאת, שאכפת לה מכל חבר וחבר.

אני עדיין מרוגש מאוד ותסלחו לי שאני לא מזכיר את השמות של כולכם, שעשיתם את הערב היפה והמרגש הזה. ואני לא רוצה שיקרה שאני אשכח שם של מישהו מרוב התרגשות. אז אני פשוט מודה בהתרגשות לכולכם.

שברכת אלוהים תהיה במקום הזה.

ינר קורנבליט

מספרים חיוניים כפר הנשיא רווחה, בריאות והצלה 2023-2024

מספרי חרום

מוקד איחוד והצלה 1221
מ.ד.א 101 \ משטרה 100 \ מכבי אש 102
מוקד מועצה גליל עליון *8669
שוטר קהילתי (אייל) 050-5069774
נתן ברק בטחון 050-5068651

במקרה סכנת חיים נציגי איחוד והצלה

אציק בן דור 050-5776747
ליאור טיקוצ'ינסקי 054-2873444
דודיק פוקס 050-8434397
עמית חייט 050-6390646

בריאות

מוקד אחיות קופ"ח כללית *2700
שור"פ 03-6190579
קהילה בקשר 073-2341234

צוות רווחה ובריאות

אירנה 052-6265891
צילה בן רשף 050-7955902
דודיק פוקס 050-8434397
אבלין 050-6355648
גבי טנא (קהילה בקשר) 050-7639119
גיל עו"ס 054-5837806
מור לניאדו 052-6338734
מרפאה כללית כפר הנשיא 04-6914962

קופות חולים באזור

כללית טובא 04-9007300
כללית חצור 04-6869222
כללית צפת 04-6825555
לאומית טובא 04-6050228
לאומית חצור 04-6808900
מכבי חצור 04-6938078
מאוחדת צפת 04-6868111

נהגי בריאות וכללי

(תשלום ישיר לנהג)
שמעון פינקוס 050-7591773
אביבה ליטון 050-5313639
מרים כהן 050-7955907
פול בילגורי 050-2023728
שרה דבולט 050-7244527
פט בן זאב 050-5798059
ריצ'ל ג'קסון 050-5987079

נהגי מוניות

ליאור 054-8030821
אריק 050-7618607
עמרם 052-2262975
יוסי 076-8116707

קהילה יקרה שלום,

בימים אלו מחולק בתאי הדואר
שלכם מגנט עדכני עם טלפונים

חיוניים רווחה ובריאות כפר הנשיא
2023-2024.

לשימושכם בעת הצורך מספרי חרום,
למי פונים במקרה של סכנת חיים,

בריאות, צוות רווחה, קופות חולים
באזור, נהגי מוניות ונהגים

מכפר הנשיא (בתשלום).

בברכת בריאות שלמה!

אירנה

מ.רווחה ובריאות

איציק בן-דור 8.9

אסנת שפרלינג 9.9

עילאי זפריני

נגה אלקיים-שפרלינג

זהבה דהן 10.9

דוד דיבון

אגם לבנה

טל שפרונג

יוהנה פוטש 11.9

עידית פורסטר

רון דדוש

הנרי שפרונג 12.9

מור לניאדו

דקל בסו 13.9

ירין מושקוביץ 14.9

הדר שפיר

סיפור לשבת

אדם בן 40 - משל ונמשל

מספרים על אדם בן 40 שמאס לו בחייו והחליט ללכת לאלוהים ולבקש ממנו חיים אחרים. בדרכו הוא פגש עץ יבש ושאל אותו: "איך החיים?" ענה העץ: "על הפנים, אני מתייבש, המים לא מגיעים אליי".

"אני הולך לאלוהים", השיב האיש, "ואדבר איתו גם בשבילך". באמצע הדרך לאלוהים פגש האיש בחורה עצובה יושבת ליד בית גדול.

"איך החיים?" שאל אותה. "מאכזבים", השיבה. "אני יושבת לבד ושום בחור לא מגיע". "אני בדרך לאלוהים ואדבר איתו גם בשבילך", הבטיח לה.

לקראת סוף הדרך פגש האיש שועל כחוש, שהתלונן שאין מה לאכול. גם לו הבטיח האיש שידבר עם האלוהים בעניינו.

הגיע האיש לאלוהים ושטח לפניו את טענותיו. אמר לו אלוהים: "אני משנה לך את המזל, אבל תהיה מספיק חכם לתפוס אותו".

אלוהים גם צייד אותו במכתב לכל אחד משלושת האומללים שפגש בדרך.

האיש מגיע לעץ היבש ומגיש לו את המכתב מאלוהים, העץ מעיין במכתב ואומר לו: "אלוהים כתב שלא מגיעים אלי מים כי יש שקית מלאה ביהלומים שתקועה בין השורשים לבין המעיין, אולי אתה מוכן לעזור לי לחלץ את השקית?"

"אני מצטער", משיב האיש, "אין לי זמן, אלוהים אמר לי שהוא שולח לי את המזל ואני חייב למחר לתפוס אותו".

בהמשך דרכו פוגש האיש את הבחורה שאומרת לו: "אלוהים כותב לי שהגבר הראשון שיסכים להתחתן איתי יזכה בכך שאלוהים יהפוך את שנינו לעשירים ומאושרים. אולי אתה מוכן להיות בן זוגי?" "אני מצטער", משיב האיש, "אלוהים אמר לי שהוא שולח לי את המזל אני חייב לרוץ לתפוס אותו".

ואז פוגש האיש את השועל ומוסר לו את המכתב שלו. השועל מעיין במכתב ותופס את האיש בגרון. רגע לפני שהאיש מאבד את הכרתו, הוא רואה את מכתבו של השועל ובו נכתב: "כשיגיע האידיוט תאכל אותו".

כל כך הרבה ההזדמנויות נקרות בדרכנו ואנחנו מפספסים אותן.

כה רבות המתנות שיש לנו... ואנחנו לא רואים או מעריכים אותן.

